

1. Skácel: 10. 2. 1910
SYNAGOGA v LOMNÍČI, aneb

Až prvních sedm hvězd
na nebi vyjde jako na židovském svátku,
vzpomenou si
na synagogu v Lomnici.

Pradávní mrtví dávno leží v zemi
a za nedávné mezi jabloněmi
modrý dým stoupá

modřinou jak v snách.
Co je to moudrost?

Po špičkách
angreštu vůně chodí pod kameny,
kde staří židé

podle staré měny
klobouky přikrývali zloznost na hlavách.

Levy jsem znoudil.
Co je moudrost — nerým.

PODZIM S MRTVÝM JESTŘÁBEM

J. Skácel:
Odlevání do ztracene-
ného vesku

Krajina v mlhách Podzim hodil
kamenem zlatým ze všech sil
a u trati se v telegrafních drátech
s výkřikem jestřáb oběsil

Na nebi slunce jako jáma
do dálky běží telegrafní drát
a jako prázdňá ukavice z peří
mrtvolná poví se vši za pořát

J. Skácel:
Kolik pilníků bylo u nás
PRAMEN

Studánka vyschla. Tam, kde chodili
za horkých letních dnů,
teď ani krůpěj neuroní zem,
tajemná, vlhká.

Nadaromo stojí otlučený hrnek na kameni.
Jak dlouho potrvá,
jak dlouho trvat bude,
než na kraj suchý spadne hustý déšť?

Kdyby tak přišlo celou noc a celý den,
a potom ještě jednu noc,
pramének, třebaš prstu tenčí,
jistě by vytryskl.

Prý není vyschlých pramenů.
Věneček zeleně to rozpukané místo věnců,
kam marně pít se chodí
i laň, i člověk.

J. SKÁCEL
HEBÍTOV v PROSINCI
METLICKÝ

Hlomožna větru před kůň zapřažená
Výšlechť prvních mrazů dlouho do noci
Trubači prázdnotou dýlí jako síť
V bezlístí pláči Nemů pomoci

Trubači prázdnotou nadouvají líce
Do polí zídka břechů přelétá
Kamenité deště ujdají z hrobu
Před koně zapřažená hlomožna

Hle hřbitov v prosinci a vltar odjinud
Ohýbá k zemi cizokrajnou thují
Nepřijde nikdo. Pane smiluj se
Trubači prázdnotou plně vytubují

MALÁ NADRAŽÍ

J. Skácel
Hodina mezi prsem a úlem

Jsou krajiny, kde děti ještě vlakům mávají.
Vždycky jsme malinko smutni
na malých nádražích,
kde nikdo nečeká.

Najednou máme bílou duši z bezu,
nejednou je v nás příliš z člověka.

ORIGINAL